

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Reno Šumava, a. s.**, se sídlem Pražská 326, Vlachovo Březí, zast. JUDr. Bedřichem Tichým, advokátem se sídlem Zlatá stezka 145, Prachatice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 9. 2016, č. j. 40210/16/5000-10610-711361 a č. j. 40212/16/5000-10610-711361, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 11. 2017, č. j. 51 Af 26/2016 – 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě žalobce jako stěžovatel napadá shora označený rozsudek krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 9. 2016, č. j. 40210/16/5000-10610-711361 a č. j. 40212/16/5000-10610-711361.

[2] V daném případě žalobce obdržel na základě rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 5. 8. 2010, č. j. 1677-10/5.3.NM01-174/10/08200, dotaci v rámci Operačního programu Podnikání a inovace (OPPI) na projekt „Rekonstrukce výrobního

areálu ve Vlachově Březí“. Nedílnou součástí rozhodnutí byly Podmínky pro poskytnutí dotace ze státního rozpočtu ČR a prostředků strukturálních fondů ES (dále jen „podmínky“). Dotaci obdržel ve výši 22 853 000 Kč, z toho 19 425 050 Kč ze strukturálních fondů a 3 427 950 Kč ze státního rozpočtu. Dne 15. 1. 2015 byla Finančním úřadem pro Jihočeský kraj u žalobce zahájena daňová kontrola a současně i řízení ve věci čerpání finančních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu na předfinancování výdajů, které mají být kryty prostředky z rozpočtu Evropského společenství a prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu v roce 2013 prostřednictvím Ministerstva průmyslu a obchodu ČR. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobce na dotaci započetl i práce, které prováděl sám. Provedení prací sice objednal u dodavatele DŘEVOTVAR – ŘEMESLA A STAVBY, s. r. o., ovšem současně část prací provedl pro tento podnik sám jako jeho dodavatel. Konkrétně se jednalo o faktury vystavené společností DŘEVOTVAR – ŘEMESLA A STAVBY, s. r. o., a to o fakturu č. 9429 ze dne 21. 12. 2009 a o fakturu č. 10087 ze dne 22. 4. 2010, přičemž obě faktury byly zčásti žalobcem uhrazeny z účtu a zčásti dohodami o zápočtu ze dne 23. 12. 2009 a ze dne 21. 5. 2010. Tyto faktury souvisely s fakturami vystavenými žalobcem, a to č. 849000592 ze dne 18. 12. 2009, č. 10931270 ze dne 14. 12. 2009, č. 84000105 ze dne 22. 4. 2010, a č. 84000156 ze dne 6. 5. 2010. Konkrétní částky jsou rozepsány v kontrolním zjištění a ve zprávě o daňové kontrole č. j. 1465853/15/2200-31473-307280, přičemž cena prací provedených žalobcem celkem činila 6 985 023,68 Kč bez DPH. Finanční úřad dovodil, že došlo k neoprávněnému použití finančních prostředků a dne 11. 12. 2015 vydal platební výměry č. j. 2033568/15/2200-31473-307280 (odvod do Národního fondu za porušení rozpočtové kázně ve výši 2 731 144 Kč, a č. j. 2033572/15/2200-31473-307280 (odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 481 967 Kč).

[3] Žalovaný v odvolacích řízeních žalobcova odvolání zamítl a platební výměry potvrdil. V obou rozhodnutích, konkretizovaných v odst. 1., shodně poukázal na čl. III. odst. (2) podmínek odkazující na pravidla způsobilosti výdajů, která jsou přílohou podmínek. V pravidlech platných od 1. 1. 2010 je přitom stanoveno, že aktivace není způsobilým výdajem. Podle bodu 4.3.1. písm. d) výzvy k předkládání projektu v rámci OPPI (...) musí být způsobilé výdaje doloženy průkaznými doklady o zaplacení, přičemž majetek nelze pořizovat aktivací. Nebyl dodržen ani čl. II. odst. (2) písm. d) podmínek, odst. 3 pravidel a § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. Z tohoto zákona žalovaný poukázal i na ustanovení § 17 písm. i) definujícího subdodavatele jako třetí osobu, jejímž prostřednictvím dodavatel poskytuje část plnění pro zadavatele. Žalovaný rovněž poukázal na výsledek auditního řízení, k významu dotačních podmínek pak na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007 - 63.

[4] V žalobách stěžovatel tvrdil, že se nedopustil porušení dotačních podmínek, neboť pojem „aktivace“ v podmínkách nebyl blíže vysvětlen a neznala jej ani žádná zákonná či podzákonná norma. Žalobce sám pro sebe žádné práce neprováděl, ale byl poddodavatelem zhotovitele díla, který byl vybrán v řádném výběrovém řízení. Stěžovatel reagoval na situaci, kdy zhotovitel nebyl s to řádně a včasně splnit dodávku, a proto provedl poddodávku, neboť jinak by nesplnil podmínky pro poskytnutí dotace.

[5] Krajský soud v napadeném rozsudku po rekapitulaci skutkových okolností citoval z obsahu Výzvy k předkládání projektů v rámci OPPI - Nemovitosti, podle níž je

poskytnutá dotace účelově určena k úhradě způsobilých výdajů vzniklých v souvislosti s plněním předmětu projektu, tedy výdajů vzniklých po datu přijatelnosti projektu a splňující podmínky stanovené v bodě 4.3.1. písm. d), mezi něž patří doložení průkaznými doklady a vyloučení pořízení majetku aktivací. Přitom na webových stránkách MPO byl pro žadatele o dotaci uveden výčet nezpůsobilých výdajů zahrnující vlastní činnost žadatele. Pojem „aktivace“ byl definován až v souvislosti s novelizací zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví a vyhl. č. 500/2002 Sb., kterou se provádějí některá jeho ustanovení, a to s účinností od 1. 1. 2016. Z její definice v citované vyhlášce uvedené krajský soud dovodil, že aktivace znamená nabývání dlouhodobého hmotného či nehmotného majetku vlastní činností subjektu, tedy tím, že subjekt dodal určitý výkon sám sobě. Pokud žalobce pověřil vybraného dodavatele realizací projektu a následně za něj jako subdodavatel vykonal část prací na vlastním projektu a tyto práce dodavateli naúčtoval, přičemž ten je následně naúčtoval jemu zpět, aby výdaje mohly být pokryty dotací, nelze než konstatovat že se jednalo o aktivaci. Žalobce na tyto práce vynaložil materiál, technické zabezpečení i fyzické síly, přičemž výsledek těchto prací nepřešel do majetku dodavatele žalobce, ale do jeho vlastního majetku. Skutečnost, že žalobce působil jako subdodavatel svého dodavatele, krajský soud vyhodnotil jako pořizování majetku vlastní činností žadatele o dotaci. Krajský soud poukázal na skutečnost nerovného postavení žadatele o dotaci a poskytovatele dotace, kdy je to poskytovatel dotace, kdo ve vrchnostenském postavení určuje podmínky poskytnutí dotace, a to ve Výzvě k předkládání projektů v rámci OPPI, ve Smlouvě o poskytnutí dotace a v Obecných pravidlech způsobilosti výdajů pro OPPI a rovněž na webových stránkách Ministerstva průmyslu a obchodu a na stránkách CzechInvest, na které je ve Výzvě odkazováno. Žalobce byl povinen dodržet stanovené podmínky, a pokud význam opakovaně užitého pojmu „aktivace“ nebyl dostatečně zřejmý, měl se obrátit na poskytovatele dotace. To neučinil a souhlas s podmínkami dotace podepsal. Skutečnost, že se tento pojem objevil v § 23 vyhlášky č. 500/2002 Sb., ve znění účinném až po 1. 1. 2016, neznamená, že se jedná o pojem dříve neznámý. V roce přiznání dotace (2009) figuroval v příloze 2 vyhl. č. 500/2002 Sb.; jednalo se o známý účetní pojem. Argumentaci o pouhém vykrývání částečné nezpůsobilosti dodavatele označil krajský soud za účelovou. Bylo na dodavateli, aby zajistil dodávku, k níž se zavázal. Za irelevantní označil krajský soud interpretaci ustanovení § 17 písm. j) zákona o veřejných zakázkách žalovaným; postoj žalobce, který se sám pasoval do role subdodavatele, pak označil za rozporný se zásadou transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace při zadávání veřejných zakázek. Žalobce v době, kdy požádal o poskytnutí dotace, měl uvážit, do jaké míry zvládne potřebné práce sám, a do jaké míry je potřebná invence dodavatelů. Tím by také jím vypsaná veřejná zakázka mohla dopadat na jiný okruh uchazečů. Žalobce tak obešel cíl veřejné zakázky. Vyměření odvodů krajský soud označil za důvodné.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatel kasační stížnost podanou proti tomuto rozsudku krajského soudu opírá o kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítá tedy nezákonnost rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel požádal o poskytnutí dotace a byl si vědom podmínek pro její poskytnutí. V čl. III. odst. 2 podmínek bylo uvedeno, že za způsobilé lze uznat pouze ty výdaje, které jsou přílohou podmínek. Byl stanoven den způsobilosti výdajů projektu (24. 6. 2008), přitom v navazující příloze označené jako PODMÍNKY (rozpočtová pravidla stanovená MPO) -

Příloha Páteřního manuálu 17-18-M-Pravidla způsobilých výdajů-obecná část platná od 1. 10. 2010 se na straně 10 nacházejí „Specifická ustanovení“, kde je uvedeno „Aktivace není způsobilým výdajem, pokud text programu nestanoví jinak“. Stěžovatel soustavně opakoval, že v podmínkách není pojem „aktivace“ blíže vysvětlen a v době poskytnutí dotace tento pojem nebyl definován ani žádným předpisem, tento pojem neznaly ani účetní standardy. Definice obsažená ve vyhl. č. 500/2002 Sb. je účinná až od 1. 1. 2016. Pokud měl být tento pojem součástí přílohy č. 2 této vyhlášky již před tímto datem, byl tam uveden ve zcela jiném významu. Navíc stěžovatel žádné práce sám pro sebe neprováděl, byl poddodavatelem zhotovitele díla. Stejně tak při posouzení nabytí vlastnictví názor krajského soudu neodpovídá obchodnímu zákoníku. Stěžovatel nesouhlasí ani s názorem soudu, že měl být natolik obezřetný, aby se ohledně výkladu pojmu, jemuž nerozuměl, obrátil na poskytovatele dotace. Zde poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 Afs 90/2012 - 33, či ze dne 21. 7. 2005, č. j. 2 Afs 58/2005 - 90, podle nichž poskytovatel dotace primárně svým rozhodnutím vytváří právní rámec, v jehož mezích se má žadatel pohybovat. Tyto podmínky musí být v souladu se zásadou právní jistoty vymezeny jasně a jednoznačně. Stejně tak rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 24/2011 - 51 konstatuje, že stát musí podmínky formulovat zcela přesně, výstižně, aby nemohlo dojít k jejich záměně. Hodlá-li tedy stát zavázat ke speciálním podmínkám, jejichž porušení by vedlo ke zpětnému odvodu a úhradě penále, musí tyto podmínky formulovat zcela přesně a výstižně. V opačném případě nemůže jít takový nedostatek k tíži příjemce dotačních prostředků. Nebyl-li pojem „aktivace“ dostatečně jasný, nemůže to jít na vrub stěžovatele, který byl donucen zajistit provedení části prací vlastními silami jako poddodavatel dodavatele projektu. Poskytovatel dotace nemůže dodatečně upřesňovat a vysvětlovat, co vlastně daný pojem znamená. Stěžovatel se zavázal dodržovat podmínky dotace, tedy to, co v nich bylo uvedeno, pojem aktivace chápal v obecném významu, aniž spekuloval, co všechno by tento pojem mohl znamenat. Stěžovatel považuje názor soudu o prvotní kalkulaci o takovém postupu, k němuž došlo, za zcela odtržený od reality. Nesplnění zakázky dodavatelem není neobvyklé včetně nezbytnosti opakovat výběrové řízení, což může znamenat ztrátu nároku na dotaci. K uložení sankčních odvodů tak došlo v důsledku nesprávného výkladu nejasně formulované podmínky; rozhodnutí žalovaného proto považuje za nezákonná a krajský soud je měl zrušit. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s právním názorem krajského soudu, který považuje za jediný možný. Krajský soud se řádně vypořádal se všemi žalobními námitkami a své závěry řádně zdůvodnil. Stěžovatel zčásti realizoval práce na projektu vlastní činností. Uplatnění nezpůsobilých výdajů je porušením článku III. bodu (2) podmínek. Dále žalovaný shledal pochybnosti o výběru dodavatelů ve smyslu zásad transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Uvedeným jednáním stěžovatel provedl určité práce sám pro sebe, tedy provedl aktivaci a tyto výkony ocenil formou subdodávek, které použil jako zápočet na úhradu faktur zhotoviteli díla, který má podle výpisu z obchodního rejstříku obdobný předmět podnikání. Práce provedl na vlastních nemovitostech a náklady zahrnul do celkových nákladů, na jejichž základě byl majetek zaúčtován na majetkových účtech. Předmětné práce provedl sám zadavatel (aktivací), tedy k přírůstku majetku došlo jeho vlastní činností. Provedení subdodávky bylo v rozporu s bodem 4.3.1 písm. d) Výzvy MPO o zákazu pořizování majetku aktivací,

tedy došlo k porušení rozpočtové kázně. Žalovaný nepovažuje stanovené podmínky za nejednoznačné, matoucí ani neurčité, a o významu pojmu „aktivace“ nemá žádné pochybnosti. Ve vztahu k pozici subdodavatele stěžovatel dezinterpretuje text odůvodnění rozsudku krajského soudu, který pouze uvedl, že každý vítěz veřejné soutěže musí vyhodnotit, do jaké míry je schopen dodávku zajistit sám a do jaké míry musí užít subdodavatelů. Tuto analýzu musí provést již při zadání veřejné zakázky a v souladu s podmínkami pro poskytnutí dotace. Jak žalovaný, tak i krajský soud se dostatečně zabývali všemi stěžovatelovými námitkami a rozsudek byl řádně odůvodněn v závěru, že rozhodnutí žalovaného jsou zákonná. Navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

III.1. Podmínky projednání kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná a projednatelná.

[9] Důvodnost kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

III.2. Posouzení důvodnosti kasačních námitek

[10] Stěžovatel uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Konkrétně namítá, že podmínka dotace zakazující aktivaci, byla v důsledku použití termínu „aktivace“ stanovena natolik nejasně, že odvod spojený s porušením tohoto zákazu, nemůže obstát.

[11] Oba odvody byly vyměřeny podle § 44 odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), přičemž povinnost odvodu plyne z odst. 1 téhož ustanovení a způsoby takto sankcionovaného porušení pravidel jsou popsány v § 44 odst. 1 téhož zákona. Podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel byl v rozhodné době neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, „*jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity*“. Poskytnutí dotace je specifikováno podmínkami zavazujícími příjemce; jimi poskytovatel zajišťuje efektivní a hospodárné čerpání prostředků státu či z jiných zdrojů a dosahování těch účelů, které poskytováním dotací sleduje. Tyto podmínky jistě musí být mj. splnitelné a srozumitelné. Je na úvaze žadatele, zda na dané podmínky přistoupí či nikoliv.

[12] Jak v této věci konstatoval krajský soud, Výzva k předkládání projektů v rámci OPPI – Nemovitosti obsahovala podmínky pro poskytnutí podpory, mezi nimiž byl postup podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) [bod 4.2.2. písm. e) včetně poznámky pod čarou], a způsobilost výdajů vymezená v bodě 4.3. V bodě 4.3.1. písm. d) pak bylo uvedeno, že výdaje musí být doloženy průkaznými doklady o zaplacení a „majetek nelze pořizovat aktivací“. Obdobně je stanoveno i v příloze Páteřního manuálu OPPI pro rok 2007 – 2013, Pravidlech způsobilých výdajů, platných od 1. 1. 2010. V rozhodnutí o poskytnutí dotace stěžovateli ze dne 5. 8. 2010 je uvedeno, že nedílnou součástí tohoto rozhodnutí jsou mj. „Podmínky poskytnutí dotace ze státního rozpočtu ČR a prostředků strukturálních fondů ES“. V jejich textu je uloženo mj. vést účetnictví, účtovat o majetku, postupovat při výběru dodavatelů podle zákona o veřejných zakázkách a podle Pravidel pro výběr dodavatelů, včetně toho, že za způsobilé výdaje lze uznat pouze výdaje splňující podmínky uvedené v Pravidlech způsobilosti výdajů (příloha podmínek). Za porušení rozpočtové kázně je v části VII.(1) označeno nesplnění těchto podmínek. Pro stěžovatele tak byla závazná i podmínka, že majetek nelze pořizovat aktivací. Stěžovatel si byl závaznosti podmínek vědom, pouze popírá závaznost podmínky, kterou považuje za nejasnou.

[13] Lze mu přisvědčit v názoru, že pojem „aktivace“ byl definován v § 23 vyhlášky č. 500/2002 Sb. až s účinností od 1. 1. 2016. Ustanovení se zabývá změnou v účtování aktivace zásob a majetku vytvořeného vlastní činností. Z toho krajský soud při odkazu na „komentované znění“ (míněna zřejmě publikace Hana Březinová, Vyhláška k provedení zákona o účetnictví pro podnikatele, Komentář, Wolters Kluwer ČR, Praha, 2016) dovodil, že aktivací je třeba rozumět i nabývání dlouhodobého hmotného a nehmotného majetku, tedy stav, kdy subjekt dodá určitý výkon sám sobě.

[14] Podmínky dotace však byly stanoveny v roce 2008, závaznými se pro stěžovatele staly v roce 2010. Nedostatek zákonné definice ovšem neznamená, že se jednalo o pojem neznámý či nejasný. Ne každý pojem je zákonem definován, může mít svůj obecný význam nebo význam zažitý v určitém odborném prostředí. Obecný význam, který by bylo možné vnímat, jako „uvedení v činnost“, zde zjevně nepřichází v úvahu. Z odborných oblastí přichází v úvahu právě účetnictví, v němž logicky souvisí s pojmem „aktivum“. Z odborných publikací dostupných v rozhodném období, a tedy zjevně se zabývajících účetními pojmy v té době užívanými, lze poukázat např. na Slovník účetních pojmů, ASPI, Wolters Kluwer, Praha 2006, který aktivaci vnímá jako uznání vynaložených nákladů za aktivum, přičemž k aktivaci dochází mj. při vytvoření dlouhodobého majetku vlastní činností (s. 17). Aktivaci jako převedení materiálu a zboží vyrobeného ve vlastní režii do aktiv znala i publikace Dana Kovanicová, Abeceda účetních znalostí pro každého, Bova Polygon, Praha 2007, a dokonce i natolik základní publikace jako je příručka Věra Rubáková, Účetnictví pro úplné začátečníky 2008, Grada, Praha 2008, která hovoří o aktivaci dlouhodobého hmotného majetku vlastní činností na s. 123. Z toho je zjevné, že pojem „aktivace“ byl v rozhodném období pojmem v odborných účetních kruzích známým a užívaným ve významu, jaký mu přiznal krajský soud. Lze mu přisvědčit i v názoru, že pokud žadateli o dotaci nebyly dostatečně jasné veškeré podmínky dotace, nic mu nebránilo si význam jemu neznámého pojmu zjistit; ostatně by takový postup

byl zodpovědný a žádoucí ve vztahu k podmínkám, jejichž porušení je sankcionováno odvodem či penalizací.

[15] Pokud se stěžovatel dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 Afs 24/2011 - 51, nelze v něm shledat nic v jeho prospěch. Soud v tomto rozsudku vyslovil, že podmínky, jimiž stát zavazuje příjemce finanční výpomoci, které nejsou formulovány v zákoně, a v důsledku jejichž porušení by mělo dojít ke zpětnému odvodu, musí být formulovány přesně, výstižně a nezaměnitelně. Tam posuzovaná situace však byla odlišná; soud za nejasné označil vyjádření podmínky zakazující „změnu právního stavu“, ve vysvětlivkách vztaženou k rozdělení organizace, změně vlastnických forem nebo zániku organizace, přičemž z této formulace měl příjemce pochopit, že je zakázáno i převést vlastnická práva na jiného. Další stěžovatelem označený rozsudek Nejvyššího správního soudu (ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 Afs 90/2012 – 33) se týká případu, kdy byl v dotačních podmínkách stanoven výběr ze tří nabídek, což nebylo možno v praxi dodržet. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 2 Afs 58/2005 – 90, řeší případ akceptace nereálných časových podmínek dotace, proti nimž se příjemce dotace neohradil a tvrdil, že splnitelnost podmínek měl mít na zřeteli poskytovatel dotace. Pokud zde soud zmiňuje možnost vlastních prací příjemce dotace, činí tak jako příklad, že s nimi příjemce mohl počítat, ovšem mimo rámec dotace. Žádný ze stěžovatelem odkazovaných rozsudků tohoto soudu, nesvědčí jeho tvrzení.

[16] Poukazuje-li žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007 – 63, sice se opět nejedná o plně srovnatelný skutkový stav, ovšem v tomto rozsudku jsou vytýčeny zásady poskytování dotací a nezbytnost dodržování podmínek plynoucích ze zákona, ze smlouvy, nebo z rozhodnutí či dohody o poskytnutí dotace, na jejichž základě byla dotace poskytnuta.

[17] Stěžovatel ve své argumentaci zcela opomíjí, že při čerpání dotace byl povinen dodržovat zákon o veřejných zakázkách. V jeho režimu také zakázku zadal, nicméně k její realizaci přispěl následně vlastní činností. Dodavatel sám tak fakticky plnil zakázku v menším než zadaném rozsahu, přičemž pokud by byla v tomto omezeném rozsahu zadána, mohl být okruh uchazečů o zakázku jiný. Žalovaný i krajský soud v tom spatřovali porušení zásad stanovených v § 6 zákona o veřejných zakázkách. Podle tohoto ustanovení byl zadavatel „*povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace*“. Vůči tomuto závěru krajského soudu se ovšem stěžovatel v kasační stížnosti nijak nevymezuje a bližší právní rozbor by tak přesahoval rámec kasačních důvodů.

IV. Závěr

[18] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že posouzení právní otázky krajským soudem odpovídá zákonu a namítaný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. naplněn nebyl. Stejně tak soud neshledal žádný důvod, pro který by byl povinen zrušit napadený rozsudek nad rámec uplatněných kasačních námitek (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšný stěžovatel proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému ji soud nepřiznal, neboť mu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu